

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravništvo „Slov. Naroda“.

Govor poslanca dra. Vošnjaka

v državnem zboru v 15. dan marca.

(Po stenografičnem zapisniku.)

Visoka zbornica! Dovolim si nekoliko opomb o deželni upravi v Štajerski in sicer vsled spomenice, ki se je pred nekoliko dnevi po „Slovenskem društvu v Mariboru predložila visokej vladi. Ta spomenica tiče se treh točk, v njej stavijo se tri prošnje, prva zadeva jezikovno znanje uradnikov na Spodnjem Štajerskem. Če vzamemo statistično priročno knjigo Štajerske v roko, nahajamo na Dolenjem Štírskem zdržema blizu 400.000 slovenskega prebivalstva, poleg katerih je po mestih upisanih 40.000 Nemcev.

Ako pa premotrimo jezikovno znanje uradnikov, pa nahajamo žalibože, da večina političnih uradnikov ni zmožna slovenščine, jezika prebivalstva.

V spomenici, ki se je predložila ekselenci gospodu ministru notranjih zadev, se izrečno navaja, da je v raznih okrajnih glavarstvih nastavljenih 42 političnih uradnikov, izmed katerih je samo šestorica zmožna slovenščine v govoru in v pisavi, 17 pa ima le toliko zmožnosti, da se morejo za silo porazumeti s strankami; 19 pa slovenski prav nič ne zna

— akoravno — kakor rečeno — imajo večinoma s slovenskimi strankami posla. Če si ogledamo posamečna okrajna glavarstva, vidimo, da pri okrajnem glavarstvu Mariborskem, kjer je 75.000 Slovencev in 9000 Nemcev — mesto Maribor ne računeno — od 15 uradnikov niti jeden slovenščine v govoru in pisavi zmožen ni, 4 govore za silo, ostali (11) pa niti besedice slovenski ne znajo. Pri okrajnem glavarstvu v Celji je malo boljše, tudi mora biti, ker jih izmed 123.000 duš pripada 120.000 slovenske narodnosti.

Ondu kaj je pač izmed 10 uradnikov četvorica slovenščine v govoru in pisavi zmožna, dva znata slovenski govoriti, 4 pa prav nič slovenski ne znajo. Jdnake razmere so pri drugih okrajnih glavarstvih po deželi. Vidimo tedaj, da akoravno je 92 odstotkov spodnje štajerskega prebivalstva slovenske narodnosti, vendar prevagajoča večina uradnikov ne zna jezika prebivalstva. Slovensko društvo smatralo je za svojo dolžnost, te odnošaje objaviti visokej vladi, in če se od kake strani pripominja, da se je s tem nameravala denunciacija proti uradnikom, je to nekako čudno. Če se tu o uradnikih govori, da nimajo potrebnega jezikovnega znanja, to ni nikaka ovadba, saj lahko službujejo v drugih krajih dežele in večina uradnikov bode, kakor mislim, vesela, če se jim nakaže službovanje v tistih krajih, kje znanje drugega deželnega jezika ni potrebno. Kajti ti uradniki čutijo sami svoje neugodno stanje, kadar se odpošljejo na komisijon, kjer imajo opraviti samo s slovenskimi strankami in niti zapisnika sestaviti ne mogó. Blizu Maribora n. pr. — ta slučaj je tudi v spomenici omenjen — dogodilo se je, da je bil određen komisur v vodnej zadevi, da sta obe stranki bila Slovenca, ki nesta znala niti besedice nemški, in da komisur s strankama ni mogel napraviti zapisnika, ker ni razumel, kaj ste stranki povedali. Jedno stranko zastopal je notar in komisur obrnil se je nanj, naj bi tudi za drugo, tedaj nasprotno stranko narekoval zapisnik, kar pa notar seveda ni hotel, ker jezikovnej nezmožnosti uradnikovej na ljubo, ni hotel zastopati nasprotno stranke.

A nasledki jezikovnega neznanja so v časih veliko žalostnej, da tragični, in tu se moram ozreti na zares žalosten slučaj, ki se je lansko leto v Brežiškem okraji dogodil, kakor znano, konstatovala

se je pred tremi leti v tem okraji trtna uš. Vsled tega uvele so se vse po zakonu zapovedane naredbe, tudi vinogradi so se pustóšili. Na podlagi zakona storjene naredbe bile so ničeve, ker se je kakor znano trtna uš kljubu vsem tem naredbam vedno dalje razprostirala. A k sreči menda trtna uš ondi ni napravila toliko škode, kakor n. pr. na Francoskem, ker vinogradi še vedno dobro rodé, le da jih treba nekoliko bolje oskrbovati in gnojiti. Navzlic triletnemu obstanku trsne uši, kazali so vinogradi lansko leto jako dobro branje. Trte bile so bogato z grozdem obložene. Kljubu temu se je trtnoušnej komisiji potrebno zdélo, začeti z izruvanjem posamičnih trsov in celih vinogradov ravno ob takem času, ko se je že najlepše grozdje kazalo. Vsled tega bilo je prebivalstvo, kakor lahko umljivo, razburjeno in zgodilo se je, da se je v 13. dan julija več stotin kmetov pred vinogradi nabralo, ko so čuli, da pride komisija preiskavat njih vinograde in morda tudi uničevati trte. Komisar vzel je žandarje in se podal k onim vinogradom; a ko je ta komisar, ki niti besedice slovenski ne zna, videl, da je več sto ljudij zbranih in se nekako pretižno držé, šel je proč in pustil žandarje s toliko množino kmetov same, ne da bi bil kmete opozoril na nezakonito postopanje, ne da bi jih bil nagovoril, naj gredó narazen.

(Dalje prih.)

Govor poslanca Božidara Raič-a

v državnem zboru.

(Po stenografičnem zapisniku.)

(Konec.)

Ljudstvo itak mora jezik razumeti, ako hoče iste čitati. Še omenjam, da sem često propovedal tikoma nemške meje, govoril večkrat na taborih, pri svečanosti Stanka Vraza, Štefana Modrinjaka, dr. Miklošiča, a nikdo mi ni oponesl, da me ne razume. Izraz „novoslovenski“ ne ima se tako razumeti, kakor bi jezik slovenski na novo bil skovan; ta beseda je dana od dr. Miklošiča, kateri jezik (naš) také imenuje zbog razločka od staroslovenskega. Nadalje nam se oponaša, da ime slovenski, Sloven, Slovenec pred 300 leti niti znano ni bilo. To oponosico storil nam je pred 14 leti prevzvišeni dr. Rechbauer. (Živahna veselost na levi.) Dobro! dozvoljujem si nekatere navode prečitati iz „Kro-

LISTEK.

† Ivan Vesel-Koseski.

Osmrtnica.

V sredo, 26 dan t. m. zvečer ob šestih umrl je v Trstu pesnik slovenski, Jvan Vesel-Koseski, in včeraj popoldne ob 5. uri vsprejela ga je mati zemlja v mrzlo svoje naročje!

Kakor patrijarh bil je Ivan Vesel-Koseski mej nami! Govoril je s preporoditeljem našim Vodnikom, govoril je z ljubljencem našim Preširnom, videl je dobe našega trpljenja in ustajenja! Mi smo vedeli zanj, ali on ni vedel za nas, ni nas zbiral okrog sebe, povpraševal ni po nas, — bil je to ním patrijarh slovenski! Bil je on kakor starodaven, častitljiv kip mej nami! In na lučico, ki pojemala je slabo brlčče vrhu častitljivega kipa, oziral se je le malokdo še izmed nas, ker sijala ni, ogrevala ni, vabila ni k sebi! Zato nam pa neso pokale ogradi, ko je blede smrt z roko svojo jekleno pretrgala poslednjo vez mej nami in tem hladnim, molčečim bitjem, — zato nam pa tudi njegove oslabele lučice

poslednji utrinek naših src ni napolnil s tisto žalóbo, katera pride nad nas, kadar je večna usoda velikemu duhu upihnila mogotno življenje!

Ali bilo je v dnevih polupreteklih, da je Koseski zbiral življenje okrog sebe! Jedenkrat, dvakrat je bil izpregovoril in doneča njegova beseda privabila je stotero veselih solzá v Slovenije okó in užgala stotero domoljubnih žarov v sreih nekdanjih Slovencev! Velik, prvi njim se je zdel, in čelo so mu skušali ovijati z vencí nesmrtné slave!

Človeško življenje se pa mnogotero primerja z brezkončno planjavo neupokojnega morja. Čolnički človeški, ladije narodov, če imajo moči v sebi in so jim bogovi prijazni, jadrajo po morji naprej? Kdor pa ribarskega svojega čolnička ne priklene tesno i trdno k ladiji svojega naroda, kdor ne plava z njo naprej, tisti pač pričakovati ne sme in ne more, da ladija narodova še pride na mesto nazaj, kjer zaostal je nemočen ribarski čolniček! Ali tako godilo se je pokojnemu našemu pesniku! Prestrigel je vrvice mej ladijo in čolničkom svojim, na katerega se je z ladije svet tako rad oziral in se čudil njegovej čvrstosti! Narod slovenski je napredoval, Koseski pa je ostal za štirideset let nazaj! Za tega

delj pa mej nami in njegovim delovanjem zadnje čase ni bilo nobene zveze, nobenega čujstva! Še so navstale besede na ladiji: ali je zaostali čolniček čoln prve ali druge vrste, ali pa čisto navaden čolniček! Mi vsi vemo, koliko je bilo hrupa, predno se je odkazalo Koseskemu njegovo pravo mesto!

Narod je napredoval! Iz daljine je ta teden videl, kako je v večnosti utonil čolniček, kateri bil mu je zaostal, a katerega se bode z blagočastjem spominal!

Veliko spoštovanja in slave užil je Ivan Vesel-Koseski od slovenskega naroda, mnogo kritike je moralo obmolkniti pred njegovo starostjo in njegovimi stražniki! Voditelji naši so mu želje izpolnjevali, katerih bi drugi narod malokateri izpolnjevati dopuščal!

Porojen je bil Ivan Vesel v 12. dan septembra 1798. leta v Kosezah na Gorenjskem, dijakoval je v Ljubljani in na Dunaji, služboval v Ljubljani, a pozneje v Trstu, kjer umrl je c. kr. finančni svetnik v pokoji. Od leta 1852. do 1856. prestal je veliko bolezní, ki je veliko škodila tudi njegovemu duhu in spominu.

V letih 1818—1819 občeval je pokojni z Vod-

nike", katera je bila tiskana v Ljubljani 1578 z naslovom: „Kronika“ spravljen po Antolu Pope Vramce. Štampane v Ljubljane po Ivane Maline 1578. Od tega dela še sta samo dva odtiska znana, jeden je v Ljubljanskej knjižnici, a drugi pri jugoslovanskej akademiji v Zagrebu. V tej knjigi nabajajo se naslednja mesta (čita):

280. Aurelius probus rimski cesar na Slove-
nieh umorjen be. 401. Atila kralj posta, slovensku
zemljo i Orsag do morja zavje. 429. Sveti Hieronim
doktor Sloven. 683. Trebelin kralj slovenski i Bul-
garki ovo vreme posta. 744. Huni drugoč v Pano-
niu ali Slovensku zemljo jesu došli. Velika vnožina
Vogrov, Slovenov in Horvatov poginuše. 1537. Ivan
Kacian general Ferdinanda kralja vojsku proti Tur-
kom na Slovenski Orsak ali zemljo dopelja. 1570.
Veliki strašen glad je bil na Slovenieh. 1573. Kmeti
na Slovenieh vstali i zdignuli su se bili proti svoje
gospode i plemenitim ljudem. 1578. Gospodin Chri-
stof Ungnad posta Hrvatskim i Slovenskim banom.
1557. Ivan Lenković Turke poleg svete Jelene pri
Rakovcu na Sloveneh razbi. 1564. Drašković Juraj
na Zagrebečku biskupiu dojde na Slovenie. 1549. Poč-
tenje Slovenci po viteztve dobiše.

Tukaj se dakle nahaja izraz „Sloven, sloven-
ski“, torej uže pred 300 leti.

Knjigo z naslovom: „Rationale officiorum“ iz
12. stoletja predstavil je nek nemški menih v nem-
ščino. Ta menih pravi: „Da je poleg grščine in
latinsčine tudi slovenski jezik za bogoslužje zato
odločen, ker Sloveni so najbolje razširjeni.“ (Živahna
veselost na levici — čujte! čujte! na desnici.) Tu
ima besedo Sloveni pomen Slovani, veli pa se „slo-
venski“. Isti menih pravi o nemškem jeziku v onaj
dobi, da je — jaz rabim izraz, kakor se ondi čita
— najdivjejši bil (die wildeste Sprache). (Veselost
na levici.) To pripoveda nemški menih, prosim, po-
prašajte dr. Miklošiča, ali koga drugega, ki je ta
spomenik čital.

Ciril in Metod sta v 9. stoletju bogoslužne
knjige pisala v slovenskem jeziku; potem imamo spo-
menike glagolita Clozianus, Suprasliki, Assemani itd.
iz 10.—11. stoletja, ki so vsi pisani v slovenskem
jeziku, in nek menih Izaija iz 11. ali 12. stoletja
govori: „Slovenski jezik od Boga dobro stvorjen jest“.

S tem sem samo hotel pokazati, da je ime
„slovenski“ ne samo 300 let staro, nego nekoliko
starejše — to ime je znano od početka naše zgo-
dovine, od Cirila in Metoda.

Po svojih razmerah na Malem Štajerji smo v
drugem položaji, nego je iste prvi gospod govornik
o narodnem šolstvu na južnem Tirolskem načrtal.
Jaz bi torej visoko vlado prosil, da nam zboljšek
gledé na narodne učilnice podeli, in učiteljske v
Mariboru tako uredi, da bodo dotični pripravniki
tudi slovenščine povsem zmožni.

Nekatere besede še imam povedati o blago-
voljnih izrazih, katere je včeraj jegova prevzvišenost
gospod minister za bogočastje in nauk rabil gledé
učnih stolic, na katerih bi se naj posamni pravo-
slovni predmeti na Graškem vseučilišči v slovenskem
jeziku razlagali. Jegova prevzvišenost veli: „Poskus
je že učenjen bil, pa spodletel je, ker ni bil postav-
ljen na pravo podlago. V Gradci smo že imeli
učno stolico s slovenskim poučnim jezikom; pa opu-
stila se je, ker za njo ni bilo predpogojev.“

nikom in Preširnom; tudi za tega delj bila nam je
visoka starost Koseskega pomenljiva in draga! Prvo
svojo pesen zapel je z nemškim jezikom 1817. leta,
slovenski zapel je svojo četrto v „Laibacher Wochen-
blattu“ 1818. leta, a tudi ta je baje zgolj prevod
njegove nemške, natisnene v istej številki istega
časopisa. To prvo njegovo slovensko delo ima nad-
pis „Potashva“, kar je za nemški „Trost“ Ko-
seskemu nasvetoval sam Vodnik. Od 1821. pa do
1844. leta je molčal Koseski in že 46 let imajoč
oglasil se je v 4. dan kimovca 1844. leta v „No-
vica“ s svojo prigodno pesnijo „Slovenija ce-
sarju Ferdinandu“. Ta spev prišel je o prav-
nem času in s pravim glasom, in kakor bi trenil,
zaslovelo je ime Koseskega po vsem Slovenskem!
Pesen pripoveduje o velikih možeh, o znamenitih
činah prednikov slovenskih, polnodoneče teče njena
beseda, in pesnik jej je obliko dal, katera je bila
prikladna tedanjim retoričnim časom. Brez dvojbe
je ta glas Koseskega vzbudil in navdušil mnoge
Slovence, in to je prva, pa poglobljena usluga po-
kojnega moža! Uspehi, ki jih je videl Koseski po
prvem svojem delu, ohrabril so ga, da je še na-
dalje pošiljal v svet svoja pesniška dela. Ali to bile

Meni so te razmere dobro znane, ker ondi
sem se na Graškem vseučilišči bogoslovja učil. Ni
bila samo jedna učna stolica, nego tri, in sicer
učili so gg. dr. Kopač, dr. Kranjc in dr. Škedl.

Zaradi opusta znam drug razlog. Ne zato, ker
ni bilo predpogojev, bile so učne stolice odpravljene,
nego zaradi naredb, katere so bile 20. avgusta 1851
objavljene. Ti ukazi so vzrok, da je profesor
dr. Kranjc bil iz Gradca prestavljen v Sibirij na
Sedmograško. Ukazi bili so razglašeni, kateri so
našo državo spremenili v absolutistično; nasledek
teh ukazov bili sti nesrečni leti 1859 in 1866.

Čital še bodem nekatere besede iz ustanovne
listine graškega vseučilišča. Ondi se veli v izvirniku
(čita):

„Universitatem in nostra civitate graecensi
Styriae Metropoli eum in finem instituere et erigere
intendimus, ut quod alii principes suorum subditorum
saluti, commodisque prospicientes, sibi licere existi-
mabant, illud nos quoque, qui plures easque ampli-
ores diversarum nationum et linguarum provincias
possidemus, (čujte! na desnici), multo majori ratione
et jure posse omnes intelligunt“. Carolus Dei gratia
Archidux Austriae: Styriae, Charinthiae Carnio-
liae . . . Comes goritiae, dominus Marchiae Sclavo-
nicae . . . Datae in civitate nostra graecensi die
1 Januarii anni 1585“. Ko je 1586 nadvojvoda
Karol, da zaduši reformacijo, jezuitski gimnazij v
Gradci razširil v vseučilišče, podkrepil je to svojo
ustanovo s tem, da so razmere jegovih podložnih
dežel in narodov toliko različnega roda, toliko raz-
ličnih jezikov in narečij, tako napravo zahtevale“. (Čujte! na desnici.)

Sedaj si dozuljujem gospodo prositi, da skon-
čatku, kateri mahoma prečitam, blagovoljno pritrditi
rači. Glasi se tako (čita):

„Visoka zbornica blagovoli skleniti: Visoka
c. kr. vlada se pozivlje, da zaključek visoke zbor-
nice od 26. aprila 1880, tikajoč se uvedbe slo-
venskega kot učnega jezika na učiteljski v Mari-
boru, pri primernej gojitvi nemškega jezika, s po-
četkom šolskega leta 1884/5 zvrši.“ (Dobro! na
desnici.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 31. marca.

Ta teden bode **državni zbor** se pet dni
zboroval, potem se poda na velikonočne počitnice.
V teh petih dneh se bode rešil zakon o državnem
računskem dvoru in zakon o obdačeni žganja. —
Vlada se trdno drži tega, da drugače ni mogoče do-
voliti urejenja duhovenskih plač, kakor da državni zbor
prej vsprejme one predloge, ki bi povišale državne
dohodke. — Pravdni odsek imel je v saboto sejo,
in se je posvetoval o reformi odvetniškega reda.
Posvetovanje bilo je jako živo, posebno zelo se je
ugovarjalo proti podajšanju odvetniške prakse. Ni
verjeti, da bi odsek vsprejel to predlogo, vsaj v tej
obliki ne, kakor jo je predložila vlada.

Ta teden začne se, kakor se trdi, v gospod-
ske zbornici budgetna debata.

Kakor se poroča Dunajskim listom iz Levova,
skliče se **gališki deželni zbor**, kojega zase-
danje ni bilo zaključeno, ampak samo odloženo,
sredi meseca junija. Zboroval bode pet tednov, zato
pa odpade jesensko zasedanje.

Tudi zborovanje Ortsgruppe nemškega **schul-
vereina** v Linzu ni popolnem mirno preteklo.

so prikazni tuje in neslovenske, ker Koseski, v
mladosti ves zaverovan v nemško slovstvo, kakor
pričajo pesni njegove, se tudi pozneje ni čisto nič
potrudil, dobiti si slovanskega duha in ustvariti res-
kaj samostalnega, velikega, ali vsaj malega, a do-
mačega. Kar je njegovega, ni mu prišlo od srca z
notranjo silo pesniškega navdahnjenja, kar pa nam
je podal v prelogah, to se prijelo ni, ker pisal
je Slovencem v jeziku, ki je pač kazal domače lice,
v istini pa je vsacega domačega zbog svoje spride-
nosti od praga odganjal. Pravega jedra in prave
vrednosti iščeš zastonj po Koseskega stvorih, če ti
že iskanje ne bode kmalu zagrenilo vsako prijatelj-
stvo z njim!

Le „Sloveniji“ in pa žalostnim razmeram slov-
stvenega mnenja gre pripisovati, da tako dolgo ni
bilo možno, pokazati in prepričati, koliko je Koseski
še za naše slovstvo vreden, če ne štejemo njegove
„Slovenije“. Ne v satiri, za resnico stavilo se je
Koseskega nad Preširna in primerjalo se ga z veli-
kanom Goethejem! To se mlajšemu zarodu sloven-
skemu zdi bajka starodavna, a vendar pretekla so
komaj leta izza te dobe, ki nam bode pričala o
slabem slovenskem okusu še poznejše čase! Koliko

Ker je večina udov mislila, da je volitev načelstva
in delegirancev k generalnemu zborovanju v Gradci
samo formalnost, zato se neso zborovanja udeležili.
To priložnost porabilo je več mladičev, da je izri-
nilo iz odbora načelnika dr. Dürnbergerja in bla-
gajnika Hofmanna, katera sta bila zanje menda
še premalo nemška. To je pa neki vzbudilo veliko
nejevolnost mej staršimi člani schulvereina.

Tirolsko namestništvo je prepovedalo Tirol-
cem udeleževati se razstave italijanskih izdelkov, ki
bode v Turinu letos od aprila do oktobra, ker ta
razstava nema mejnarodnega značaja. Dovolilo je pa
udeleževati se s to razstavo združene električne
razstave, ki je internacionalna.

Vnanje države.

Policija je v Belem gradu zasela več revo-
lucionarnih proklamacij, ki pripadajo neki iz Bol-
garske in Novega Sada, ter je bilo vsled tega več
hiš preiskanih in več oseb dejanih v zapor. Sicer
pa v **Srbiji** še nikakor ni mirno. Krističevej strogej
vladi se je sicer posrečilo s silo zatreti ustanek, ki
je prej izbuknil, nego je bil popolnem organizovan.
Ali zaradi tega se nezadovoljnost ni nič zmanjšala,
in sedanja vlada bode imela še mnogo dela, da
zopet napravi red in popravi, kar so prejšnje vlade
zakrivila.

Ruska vlada je pri nekej priložnosti nedavno
javno se izrekla, da je tega mnenja, da bode treba
revidirati Berolinsko pogodbo, da pa zdaj še ni čas
zato. Skušala bode to doseči mirnim potom.

Nemški državni zbor se je odložil do
22. aprila. Ta čas bodo razni odseki imeli svoja
posvetovanja. Kako bode z zakonom proti socijalistom,
še ni določeno, katoliki se v odseku nekako po robu
postavljajo, več jih je že izstopilo. Radi bi prisilili
tako vlado, da bi jim izpolnila kako njih željo.
— Pruska zbornica poslancev tudi pojde 3. ali
4. aprila na velikonočne počitnice.

Kakor se „Pol. Corr.“ iz Carigrada poroča,
doseglo se je popolno sporazumljenje mej **turško**
vlado in generalnim guvernerjem o reformah, ki se
imajo upeljati na otoku Kreti.

Dopisi.

Iz Trsta 29. marca. [Izv. dop.] Zopet je
slovenski narodni izgubil jednega svojih pesnikov, in
sicer iz one dobe, katera se je zvala, doba ledine.
Jovan Vesel-Koseski, upokojeni finančni sve-
tovalet, bil je včeraj na Tržaškem mirodvoru zagre-
ben v črno zemljo. Pogreb, ki se je vršil ob 5. uri
popoldne, bil je v resnici veličasten. Takoj ob
4. uri začelo se je zbirati občinstvo v ulici Ghega,
kjer je ranjki stanoval, ter je do 5. ure dospelo do
velikanske gneče, da je vsaka komunikacija vozov
prenehala. Spreveda udeležilo se je nad 3000 oseb
in nad 100 kočij. Počasi se je premikal spreved od
hiše proti cerkvi. Siromaki tukajšnjega zavoda s
križem na čelu bili so prvi, pred katerimi je drago
opravljen jezdec pogrebne družbe na črnem vrancu
delal skoz gnečo prostor. Deputacije s krasnimi
venci po dva in dva stopale so v sledečem redu:
Delavsko podporno društvo, politično društvo „Edi-
nost“, Goriško politično društvo „Sloga“, uredništvo
„Soče“, pekovsko pevsko društvo „Jadranska Zarja“,
Tržaški „Sokol“, Tržaška Čitalnica, Goriška Čital-
nica, Slovenski dijaki gimnazije v Trstu, Sezanska
Čitalnica, Dolinska Čitalnica. Zadnji je bil krasen
venec „Matice Slovenske“, katerega sta nosila 2
dijaka. Zatem so bili zastopi raznih županij iz Krasa
in Istre ter vseh vasij Tržaške okolice. Duhovnov
je bilo 21 in župnik fare sv. Antona Monsignor Hro-
vatin, častni kanonik, vodil je spreved.

otepanja so imeli celo učenci z nekaterimi učitelji
slovenščine, ki neso mogli „jurare in verba magistri“,
da je Koseski prvi, Preširen drugi. Knjige pošiljale
so se na narodne stroške v svet z jezikom, šaljivo
zgrajenim, in ko so se čule tožbe, da je jezik slo-
venski le-tu na torturi, odgovarjalo se je: tako on
hoče, tako želi Koseski! Stritar, Rutar in Levstik
odkrili so zaslepljenost, največ navidezno, ki je de-
lala take sijaje okolu Koseskega osebe, in na Ko-
seskem učili so pravega estetičnega okusa in ne-
pristranske presodbe. To pa je Koseskega zasluga
druga!

S spoštovanjem globokim stojimo ob novem
grobu umrlega častitljivega starine pesnikov slo-
venskih. Hvaležno mu je naroda razumništvo na-
tem, kar je narodu dobrega dal, in radi pozabimo
njegovih zmot, katerim so drugi bolj, nego on sam
prilivali, da so se spustile v tako rast in tako dolgo
živele na slovstvenem polji, plevelu jednako. V
poznejših rodovih slovenskih Koseskega se dela ne
bodo pela, a spomin mu bode v Slovencih ostal,
ker velikega pomena je bil času, kateri
ga je umel.

Danilo.

V cerkvi pel je močan pevski zbor delavskega društva pod vodstvom pevskega učitelja gospoda Stele-ja.

Petje bilo je izborna, cerkev vsa prenapolnena, ljudstvo gineno do solz. Peli so Cegnarjevo „Blagor mu“. Mrtvaški voz, katerega je peljalo 6 vrancev, bil je ves z vencji pokrit, mej katerimi so se najbolj odlikovala slovenska društva z narodnimi trakovi.

Pogreba so se udeležili prvi dostojanstveniki mesta in gosposke. Zastopani so bili vsi stanovi, duhovščina od blizu in od daleč udeležila se je pogreba. Zdaj je bil odhod na mirodvor, vse ulice so bile polne kočij, nad 500 ljudij se je peljalo na mirodvor. Po odpravljenem duhovnem obredu, stopil je g. Cegnar na vzvišeno mesto, ter navdušeno govoril. Vsaka beseda zadela je mehka srca poslušalcev in zbrane družine na grobu, marsikatero oko se je svetilo solz. Ko je pa pevski zbor zapel Jelenovo „Molitev“, rosile so solze blagoslovljeno zemljo, in le jeden glas je bil, da še neso čuli na Tržaškem mirodvoru jednacega.

Kje so časi, ko se ni smelo v Trstu niti slovensko govoriti, še manj pa peti, tako je marsikdo rekel, dandanes pa se čuje naše glasove povsod.

Omeniti mi je še to, da sta največ pozornosti vzbudila dva Sokola. Dolgo in burno se je ugibalo, bode-li Sokol v polnej opravi, ali ne zastopan pri pogrebu, in le zadnji čas, proti volji nekaterih, obiekla se je vender dvojica, ne gledé na strele, ki bodo od strahopetcev nanje letele, ter tako rešila čast svojemu društvu. Zakaj toliko „cvirna“, pravi Nemec?! Kdor se boji, ta pokaže, da je hlapec, in kdor zatajuje svoje mnenje, ta je podlaga vsacemu.

Iz Maribora 29. marca. [Izvirni dopis.] (Izpiti za časnikarske urednike.) Zakon sicer nič ne vé o tacem izpitu, pa naš c. kr. okrajni glavar je moral že v kakšnem kodeksu najti tak paragraf, da se mora urednik podvreči izpitu, predno se potrdi. Čujte! Ko je državno pravdnistvo v Celji ustavilo „Südsteir. Post“, ako ne naznani družega urednika, nego je bil tačas podpisani, prevzel je odgovorno uredništvo brat ranjcega po svojem rodoljubji slovečega notarja Rapoca, g. I. Rapoc, meščan v Mariboru. G. okrajni glavar, ko to izve, citira gosp. Rapoca in ga začne izpraševati, zna-li nemški pisati in, ko ta smejljaje potrdi, ukaže mu, naj se usede in v pričo glavarja spiše kak članek, da se bode potem sodilo, je-li sposoben za uredništvo ali ne?

G. R. se ve da tega ni storil in odšel. Cela prigodba pa kaže, kako nekateri politični uradniki na Štajerskem postopajo celo proti takim časnikom, kateri zagovarjajo vladno politiko. Tiskovni zakon nikjer ne veleva, da bi odgovorni urednik tudi moral članke pisati, ampak le, da je avstrijski državljani in neoporečen.

Iz Šmarja pri Jelšah. 29. marca. [Izv. dopis.] (Nekoliko pojasnila.) Človek, kateri bi veroval nemškim dopisom od tod v Celjski in Graški klepetulji, moral bi si misliti, da je Šmarije res že nekakšno predmestje Bero linsko, kjer so vse merodajne glave „urdajč“; da se mi Slovenci, kar nas je ostalo po nemškem potopu, skrivamo kakor murni po luknah, in da si niti ne upamo pri belem dnevi na ulico! Kadar pa se snidemo kje z „Nemci“ — o strašno! — tedaj pa „teče rdeča kri, da b' gnala mlinske kamne tri“ — kakor tam doli v Mahdijevi deželi. Stvar pa ni tako huda! Naš občinski odbor je v narodnih rokah, takisto okrajni zastop; na 4 razredni ljudske šoli imamo popolnem narodne moči; „Čitalnica“ šteje nad 100 udov iz trga in iz okolice. Od kod torej tisti krik in vik v nemških dopisih iz Šmarije? No, kar se piše v tistih zakotnih cunjah o nas sovražnega, za to se že davno nihče več ne briga, niti se nikomur ne zdi vredno odgovarjati. To pa najbolj jezi Celjske in Graške talminovce! Ali kdo se bo prepisal s človekom, ki ne piše po evropskem načinu s peresom, ampak z gn..... v.....? Kdo bo odgovarjal dopisunom norim in — blaznim? —

Da, da najnovejši shod šulferajnski v dan 23. marca — kakó je bil „feierlich“, da nikoli tacega! Gotovo so videli „vahteróni“ bralci v svoji domišljiji pri nas vse polno zastav, slavolokov, slovesnih vsprejemov itd. itd.! Ali motili so se! Vse je bilo navadno, tiho in brez vsakih zastav. In ko se pridrdrali šulferajnari od vseh vetrov, niso jih vsprejemali Šmarijki „bratje“, ampak sami so šli v Jagodičevo gostilno za denar jest in pit in — prazno slamo mlatiti! In kdo se je udeležil šulferajnskega shoda izmed Šmarijčanov?

Nekaj c. kr. uradnikov, ki se nam radi po robu stavijo, potem pa nekaj takih ljudij, ki so prodali svoj značaj, svojo narodnost in voljo za nekatere službe, in kateri so pripravljeni na komando v svojo skledo pljuvat. Kar je veljavnih tržanov, hišnih posestnikov in privatnih, so itak „čitalničarji“ —, pa tudi drugi se niso udeležili talminemških demonstracij. Pravijo, da Šmarijska „ortsgrupe“ šteje nad sto članov; — kako, da bi jih torej ni bilo navzočih več iz Šmarije? In niti svojega načelnika nima ta „ortsgrupe“, niti svojega pastirja ta zapuščena čreda! Da, ta grozoviti baron Pražak, da jim je vzel toli vnetega obmana! Pa kar na mah je moral odložiti to častno službo! Zato so ga — bivšega obmana namreč — tako omilovali! Pa je že tako! —

No, prišli so torej bili nemški možje iz Celja, Ponikve, Slatine itd. Kdo jim more braniti, če si pridejo ogledat naš lep trg za kratek čas? — Čudno, da so nas pred mrakom zapustili! — Mi pa smo se prepričali, da so bili prišli v dan 23. marca tisto nemško dete, Šmarijsko „ortsgrupe“ ne firmat, kakor so rekli, ampak s poslednjim oljem mazat, kakor je pisala naša prijateljica „Südsteir. Post“. Tudi smo čedalje bolj prepričani — s šulferajnari vred! — da je Šmarije pri Jelšah v resnici že izgubljeno — za nemštvo in nemškutarstvo namreč! —

Mi čestitamo našim „Nemcem“, ki imajo v najnovejšem času v Celji tako „stražo“, glasilo, ki je zadovoljno z najubožnejšo hrano: z obrekovanjem in lažmi, glasilo ki se mora prej ali slej pogrezni v svojem blatu. Naivni Celjski listič so torej strašansko moti, ako misli, da more Slovincem škodovati, kakor se motijo „Wachterčani“ Nemci, če mislijo, da so kako v rodu — s Herderjem in Goethejem! Toliko za danes. Sicer pa ima „D. W.“ prav, če piše: „Die verläumdungen und verdächtigungen unserer nationellen gegner haben sich durch den langjährigen gebrauch gänzlich abgestumpft.“ Po slovensko: Za obrekovanje in laži naših talminemcev zmenimo se mi toliko, kakor za — lanski sneg.

Iz Ostrega pri Hrastniku 28. marca. [Izv. dop.] Na sv. Jožefa dan so se spet zbirali tukajšnji rudokopi, ker se pritožujejo, da se jim plače vedno znižavajo in ker se je tudi mnogo rudokopov zlasti v Trbovljah iz službe odpustilo. Mej temi so mnogi oženjeni, ki ne vedó, kam in kako si kruh služiti. Zato so se, kakor gori omenjeno, v trumah zbirali in hoteli napasti uradnike. Pa o pravem času so prišli žandarji in vojaki ter zabranili silo. Daj Bog, da bi skoraj k nam prišel inspektor dr. Pogacnik, ter preiskaval tukajšnje delavske razmere in potem vladi resnico poročal.

V Zagorji in Trbovljah se vodstvo zastran odpuščenja delavcev s tem izgovarja, da vsled konkurence silezkega in družega premoga se v Trst ne izvaža več toliko, kolikor prejšnja leta. Čudno je vender, da bi silezki premog konkurirati mogel s tukajšnjim v ceni, ako se misli na daljavo prevoznje. Le cena tukajšnjega premoga je previsoko nastavljena, ker hoče delniško društvo velike dividende.

Saj se spominjamo, da je precej potem, ko je delniško društvo vse jame kupilo in združilo, cena za 6 gld. pri vagonu poskočila. Naj se cena spet primerno zniža, in konkurenca bo odpravljena. Kam pa pridemo, ako se na stotine oženjenih delavcev spravi ob kruh.

Domače stvari.

— (Trgovska in obrtna zbornica kranjska) izvolila je v seji preteklo soboto gosp. Josipa Kušarja zopet predsednikom, g. J. N. Horaka podpredsednikom z 15 od 19 oddanih glasov. Nemških odbornikov listki so bili prazni.

— (Dva gosta s Hrvatskega) imeli smo včeraj v Ljubljani. Gg. dr. Krištof deželni živinozdravnik in Fr. Kuralt, tajnik kmetijske družbe, ustavila sta se potovaje na Koroško v Ljubljani, ter popoldne z nekaterimi pevci (g. Medenom in osmerico, ki je bila v Zagrebu) napravila izlet v Šiško k Ančniku, kjer je navstala mej petjem in govori jako živahna zabava. Posebno odlikoval se je g. stolaravnatelj dr. Krištof s svojimi izvrstnimi nagovori, ki so bili deloma političnega značaja in prepleteni z marsikakimi rezkimi opombami.

— (Deželna zborna štajerski in koroški) bosta baje v kratkem razpuščena in nove volitve razpisane. Tako vedó povedati nekateri nemški listi.

— (Deželni šolski svet) imenoval je na Ljubljanskih mestnih ljudskih šolah za učitelje prve vrste dosedanja mestna učitelja gg. Ivana Beleta in Antona Razingerja; za učitelje druge vrste gg. Frana Bahovca, Frana Pavlina, Jakoba Furlana in Josipa Traunerja.

— (Prof. R. Virchow) je te dni na Dunaji obiskal dvorni muzej, kjer so ga posebno zanimali predhistorične najdbe iz Kranjske.

— (Poznat narodno rodbino Lenček na Blanci) zadela je nemila osoda. Umrla jej je po dolgotrajni bolezni danes zjutraj tukaj v Ljubljani nadepolna hčerka gospod. Anka Lenček — nevesta g. dr. Franja Štor-a — v cvetočih letih. Bodi jej zemljica lahka!

— (Ukrala) sta zadnjo soboto zvečer dva tata iz lope v hiši na Bregu žakelj žita; a ker so njima bili hišni ljudje takoj za petami, vrgla sta žakelj proč in ubežala.

— (Iz Kamnika) nam piše prijazna roka: V četrtek dne 27. t. m. so v ribniku tukajšnje tovarne za smodnik ujeli postrv, ki je bila 75 cm. dolga in 18 cm. široka, 7 kilo pa težka.

— (Pomnjenja vredno!) Dne 20. t. m. došla je v zbornico državno peticija, podpisana od 8363 kmetov z Dolenjega in Gorenjenega Avstrijskega, Češkega in Moravskega: Peticija ta vzbudila je vse sploh veliko začudenja, ker v njej se zahteva, da državni zbor izpolni brez števila želja, mej katerimi so mnoge vrtoglave in zapletne, da nič tega, — Nemški liberalni listi delajo k tem pojavom svojih nemških kmetov šalive opazke vsake vrste in vsake cene, in živo si predočujemo slučaj, kakšen krik bi bil po nemškem časopisju, če bi slovanski kmet tako peticijo pregrešil! Ali pravi prijatelj kmet-skemu stanu more le resno milovati, ako kmet poleg pametnih in pravičnih pritožb objavlja tudi želje, katere se ne dadó izvesti, ali so celo vredne, da se jih obsoja že v zamišljanji. Ona peticije 8363 kmetov je pa tudi zgovorna priča temu, kar je pravo trditi da namreč le brzopleti škodljivci kmetkega stanú morejo o volitvah in enakih prilikah širiti misel: le kmet kmeta zastopaj! Mi bi od srca radi pritrdili temu, ako bi pri tem za kmetovsko stvar samo ne bilo največ kvare, ako bi ona res prišla v prave roke in izkušeno varstvo. Dokler pa tega ni, treba je stvar zaupati možu, če tudi ni kmet, ki pa ima srce za potrebe in želje kmetove, a tudi razum, o pravem času, na pravem mestu in v pravej obliki potezati se zá-nje!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 30. marca. Cesar je danes zjutraj semkaj prišel in ogledoval poldrugo uro zlatinsko razstavo, navdušeno pozdravljan po velikanskej množici naroda. Popoldne je odpotovalo Njega veličanstvo v Gödöllő.

Rim 30. marca. Novo ministerstvo je sestavljeno: Brin pomorstvo, Coppino nauk, Grinaldi poljedelstvo, Ferraccin pravosodje; drugi ministri ostanejo.

Cincinati 31. marca. Zopetni izgredi. Množica ljudstva zažgala je sodnijsko poslopje in druge hiše, ter branila gasiti, dokler so prišli vojaki, ki so razgnali množico, a pri tem morali rabiti orožje. 100 izgrednikov je ubitih, 300 ranjenih. Redarstvo je zopet nazaj vzelo po množici ljudstva uplenjeni kanon in razgnalo izgrednike. (Zaradi premile obsodbe v pravdi proti nekim morilcem, nabralo se je ljudstvo pred ječo, polastilo se orožja in streliva v orožnici in hotelo napasti jetnišnico, v katerej je še več morilcev v zaporu. Uredn.)

London 31. marca. Observer poroča iz Kajire: Gordon je v 16. dan t. m. iz Kartuma udaril na ustaše. Egiptovske čete pa so se spustile v beg. Gordon bil prisiljen umakniti se, ter se je vrnil v Kartum.

Razne vesti.

* („Dynamite Mouthly“) Pod tem naslovom začel je v Novem Yorku izhajati mesečnik pod glavnim uredništvom O'Donnavana Rosse, znane voditelja irske dinamitne opozicije v Ameriki. „Dynamite Mouthly“, to je dinamitni mesečnik, prinaša poučne članke, kako se dela dinamit, kako povišati njega moč, učinek in razletnost, članke o podkopih, peklenskih strojih, ter obljube priobiti načrte in profile vseh važnejših javnih poslopij v Londonu in drugih angleških mestih. Dalje prinaša poročila o zadnjih atentatih v Londonu, o učinkih dinamita, o raznih skušnjah in hibah. Ta list ima

tudi svoj zabavni del, kjer se nahaja račun, koliko ton dinamita bi trebalo, da bi se ves London kvišku pognal. Dinamitna opozicija bi pri tem ne imela niti posebno težkega dela, pravi list. — K koncu še proglašuje, da dinamitna opozicija ne preneha, dokler Irska ne bode svobodna, da se bode sama vlada. Dodan je imenik vseh oseb, ki so zapadle maščevanju Ircev in dinamitu. Prvi mej temi je: Mr. William Edward Gladstone.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
29. marca	7. zjutraj	736.26 mm.	+ 0.4° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	733.75 mm.	+ 13.4° C	sl. jvz.	jas.	
	9. zvečer	733.57 mm.	+ 6.5° C	sl. jvz.	jas.	
30. marca	7. zjutraj	733.08 mm.	+ 1.0° C	brezv.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	732.54 mm.	+ 12.6° C	sl. svz.	obl.	
	9. zvečer	732.27 mm.	+ 8.6° C	sl. szh.	obl.	

Srednja temperatura obeh dni je znašala + 6.7° in + 7.4°, za 0.3° in 0.6° nad normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 29. marca t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	8	12
Rež,	5	71
Ječmen	4	87
Oves,	3	6
Ajda,	5	55
Proso,	5	55
Koruz,	5	40
Leča,	9	—
Grah,	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	86
Maslo, kilogram	1	10
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	60
" poven,	—	72
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	62
Telečje	—	64
Svinjsko	—	66
Koštrunovo	—	40
Kokoš	—	55
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	23
Slama,	2	5
Drva, trda, 4 kv. metre	7	50
" mehka, " "	4	50

Dunajska borza

dné 31. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld.	95	kr.
Srebrna renta	81	15	"
Zlata renta	101	85	"
5% marcna renta	95	40	"
Akcije narodne banke	841	—	"
Kreditne akcije	324	30	"
London	121	30	"
Srebro	—	—	"
Napol.	—	61	"
G. kr. cekini	—	68	"
Nemške marke	59	25	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123	"
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	170	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	101	90	"
Ogrska zlata renta 6%	121 gld.	50	kr.
" papirna renta 5%	88	50	"
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104	50	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121	25	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107	80	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	75	"
Kreditne srečke	100 gld.	174	"
Rudolfove srečke	10	—	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	116	"
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	236	"

Prežalostnega srca naznanjamo sorodnikom, prijateljem in znancom prežujočo vest, da je vse-mogočnemu Bogu dopadlo, preljubo nam soprogo, oziroma hči, sestro in sinaho, gospo

Marijo Pin, roj. Demšer,

danes 31. marca 1884 ob 4. uri zjutraj, prevideno s sv. zakramenti za umirajočo, v 31. letu življenja k sebi v boljše življenje poklicati.

Truplo predrage ranjce se bode v torek dne 1. aprila ob 5. uri popoldne na farnem pokopališču v Senožečah izročilo večnemu pokopu.

Svete maše zadušnice se bodo brale v farnih cerkvah v Senožečah in v Šmartnem pri Litiji.

Nepozabljivo ranjco priporočamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancom v molitev in blag spomin.

V Senožečah dne 31. marca 1884.

Valentin Pin,

nadučitelj v Šmartnem pri Litiji,

soproga.

Karol Demšer,

nadučitelj v pok. in župan v Senožečah,

Eliza Demšer,

stariši.

Alojzij Demšer,

brat.

Peter Pin,

sveker.

Luis Pin,

učitelj,

Viktorija Demšer,

sestra.

Marija Pin,

svekrva.

Jurij Weissenberger,

c. kr. žand. ritmojster,

svaka.

Marija Weissenberger, Fani Pin,

svakinji.

Miet Weissenberger,

sestričina.

(206)

Zahvala.

Za mnoge dokaze presrečnega sočuvstva mej boleznijo in ob smrti našega presrečno ljubljene soproga, oziroma sina, očeta, brata in svaka, gospoda

Julija Klemenc-a,

za lepe vence in mnogobrojno spremstvo k poslednjemu počitku izjavljajo najpriščnejšo zahvalo

(205) žalujoči ostali.

V Ljubljani, v 31. dan marca 1884.

Na prodaj

stoji lepa, malo rabljena, po novejši sistemi narejena

kočija

za jednega ali za dva konja, sprednji sedež se lahko proč jemlje. — Več pov. Karol Hönig, sedlar v Bambergovej hiši št. 16, n. Dunajske cesti. (204—1)

Stanovališče na deželi

proda se z ugodnimi pogoji.

Lepa, prostorna in priprava vila,

s 1 1/2 ha. vrta in travnika, 42 minut vožnje po železnici od Celja: — v pritličji: veranda, elegantna veža, 3 sobe, kuhinja, čimnata za jedila, angl. W. perilnica, klet za zelenjavo, hlev za perutnino, drvarnica; — v podzemlju: 2 kleti; — lepe kamnitne stopnice peljejo v prvo nadstropje s 5 sobami, 1 kabinetom, balkonom, angl. W. L. — V drugem nadstropju so: 2 sobi, 1 čimnata in podstrešje.

Vsa okna imajo vnanje in notranje predoknice (šaluzije) in dvojna okna. Sobe imajo švedske peči. Na vrtu je kopalnica.

Poprašenja pod: S. N. 918 samo s poštnim receptom poste restante Gradec. (189—3)

Tuji:

dne 30. marca.

Pri Stenu: Schneider z Dunaja. — Cuthu iz Kamnika. — Speiser z Dunaja. — plem. Tasch iz Beljaka.

Pri Malet: Wintzl z Dunaja. Zimmer iz Trsta. — Geretl z Dunaja. —

Pri južnem kolo-dvoru: Scharz z Dunaja.

Trpečim za trakuljo.

Vsaka trakulja se odpravi v 1—2 urah radikalno z glavo vred, ne da bi se rabil coussu, granatne korenine ali camalla. Sredstvo je za vsako človeško truplo jako zdravo in se lahko rabi, celo pri otrocih, ki so še le 1 leto stari, brez vsakega prejšnjega zdravljenja ali zdravljenja z lakoto in brez bolečin ter brez vsake nevarnosti: za vseh garantujemo, tudi če se je drugod mnogo potov zastoj zdravilo. — Strogo rečni način, kar dokazuje na tisoče zahvalnih pism iz vse Avstrije itd. Naslov je: Lütze & Co., Frankfurt a. M. — Največ ljudi trpi za to boleznijo, ne da bi sami vedeli in se misli, da so malokrvni in bledeni. Znamenja so: odpadanje rezencem ali bučinim peškom podobnih členov, bledi obraz, kalen pogled, pomanjkanje apetita se vrsti z veliko lakoto, slabo, celo omedlevico pri treznem želodcu ali po nekaterih jedeh, vzdigovanje, zgaga, želodčeva kislina, zaslinenje, glavobolje, omotica, nepravilna hoja k potrebi, srbenje zadnjice, valovito gibanje in bolečine po črevih, opolžen jezik, tolčenje srca. (198—1)

Pivovarna v Senožečah

ima v zalogi

izvrstno domačo pivo

letošnjega izdelka v sodčkih in botelijah. Priporoča se vsem dosedanjam prejemnikom in drugim gostilničarjem, ki želijo slav. občinstvu postreči z zdravim pijačo. Postrežba je natančna in ceno.

Senožeče, pošta Postojina. (184—5)

H. HAUPTMANN,

v poslopi bogoslovnice v Ljubljani,

priporoča svoje do sedaj kot najboljšo priznane

oljnate barve, firneže in lake

in prevzame

vsa pleskarska dela pri novih stavbah

po najnižjih cenah.

(202—1)